

Тиша

Тетяна Даніленко

Я тишу зачиню на сім замків,
Цілющий спокій зберегти в ній мушу —
Ввійти сюди ніхто щоб не зумів,
Мое єднання з ранком не порушив.

Мовчання тиша, знаю, збереже,
Залишим візитерів в їх турботах.
Своїй я тиші сповіщу про те,
Що я почула у нічних висотах.

Про що нікому я не розкажу —
Ця таїна народжена сльозами,
У тиші я секрет заворюжу,
І не озвучу зайвими словами.

Це натяк, і нема для нього слів,
Як вітерець прозріння загадковий —
Що доторкнутись істини зумів,
Як сонця промінь, що не знає мови.

І тільки тиша зрозуміє це,
Знайде в словах і чари, і спокуси,
Хай не пояснить все, та натякне,
І написати вірш мене примусить...

Мовчання я у роздумах приймаю...

05-06. 12. 2024

Ілюстрація — картина Дениса Саражина

